

TEMPS DE FLORS | LA CRÒNICA

Les famílies i els polítics protagonitzen el primer dia de l'Exposició de Flors de Girona que coincideix amb la campanya electoral. Els representants han fet el recorregut a molta velocitat mentre que les famílies es recreaven en els magnífics i decorats indrets del Barri Vell

PER JESÚS BADENES

El «Prestige» embarranca a la Catedral

Quin ensurt! He d'admetre que a primera vista pensava que alguna cosa estranya havia passat a la catedral de Girona quan hi vaig arribar ahir al matí. Ho vaig veure tot molt negre i al fons moltes taques vermelles. Han boicotejat la inauguració de l'Exposició de Flors! Després de la nata de Nadal, tot és possible.

«Vaig a buscar els polítics, tots de campanya, per fer les valoracions de l'atac al disseny d'Antoni Miró», penso. La primera persona que veig és Concepció Veray, candidata del PP a l'alcaldia de Girona.

Torno a mirar i ho entenc tot. Veig quatre integrants de la llista popular: «Què hi fa tanta gent aquí?». Miro cap a l'escalinata i ara ja ho tinc clar.

Només cal mirar els esglaons plens de pedres negres. Els del PP han aconseguit escampar una mica de fuel del Prestige sobre les roses que Antoni Miró va voler col·locar a l'escalinata de la Catedral. Ara entenc allò del fons. Sota l'acollidora porta de la Catedral, més de 20.000 clavells simulen els trets dels soldats americans a l'Iraq. Han volgut interpretar el mural de la seva veronya.

Sort de David Vivó, que em fa veure que estic errat. Diu que és una al·legoria de la mateixa mostra floral. El negre de la composició mironiana són els dies d'esforç dels voluntaris que hi treballen i els magnífics panells vermelles són el resultat final: un esclat de flors. Ho sento però m'havien dit que seria una al·legoria de la vida i jo allà només hi veia mort.

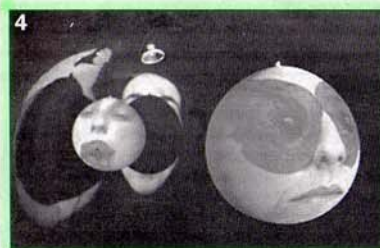
M'aporta un aclariment que sens dubte demostra que no és cap atac. El disseny d'Antoni Miró ha estat executat per membres del GEIEG. Evidentment. Si ho hagués fet el PP, encara estarien posant flors, com fan amb el Teatre Municipal o amb la N-II. O fins i tot hauria caigut l'agulla del campanar, com els forats del TAV de Lleida.

Després de la inauguració, amb el cor molt més tranquil, veig un núvol que corre. Un núvol de persones. Una taca vermella m'indica on és l'alcadessa. Una llarga cua s'endinsa per la porta dels Banys Àrabs. Veig, amb certa sorna, com s'imposa el «Perdoni deixi'm passar que sóc regidor». Jo no en sóc, però m'hi afegeixo.

Hi ha massa colors, massa flors. Trobo un espai innovador amb gots de plàstic, tubs i bombolles de sabó. Ai! un test agafat per un cordill. Crec que és un dels llocs més encisadors de tota la mostra.

Entre trampa i trampa, acabo perdent tots els regidors. No estic per seguir l'únic núvol que es veia ahir a Girona. M'entretinc en la cosa més absurda: les dues escales de cargol dels Banys Àrabs. No hi ha res, són només uns nens que no em deixen passar. Llàstima no ser regidor. O al·calde!

Pia Bosch em fa de suport logístic i treu el nas a les Serraines. El seu gest des de dins en confirma que allà no hi són. Ara els veig. Són a la plaça dels Jurats. Bé, ara ja no. Ara

● 1 Les roses negres formen part del muntatge que el dissenyador Antoni Miró ha realitzat a les escales de la Catedral de Girona i que ahir va atreure molta gent. 2/3 L'exposició de flors va rebre durant el seu primer dia les aglomeracions davant els espais que tradicionalment reben més visites com els Banys Àrabs i altres punts de la Girona Monumental que, avui, es tornarà a omplir. 4 Muntatge innovador, en un dels espais que configuren la mostra i que va ser float per l'alcadessa, Anna Pagans durant el seu recorregut. 5 Visita a la mina d'aigua, una de les novetats més destacades aquest any i que permet fer un recorregut subterrani.

són a Sant Nicolau. Bé, tampoc. Alguns representants desisteixen. «Jo no penso córrer», em diu una regidora del PSC.

Mentrestant els representants del PP s'han fet totes les fotos amb la premsa. I amb el republicà Francesc Ferrer. No sé com s'ho fa, però arriba a tot arreu al contrari que jo. Sé que té una explicació.

Enmig del riu Galligants, riu eixut, hi ha animals. Són una arenada. Algú pensa en els gats de mitjanit, jo penso en una festa de diumenge. Pujo a la plaça dels Jurats, «M'agrada la decoració d'aquest espai» li dic a un magnífic identificador de cants d'ocells. El segon millor de Catalunya. El regidor Ponç Feliu es treu la jaqueta.

En aquesta romeria en què s'ha convertit la visita a l'Exposició de Flors em trobo Isabel Salamaña. Tots dos tenim una curiosa teoria sobre la pressa de les persones: a cames més llargues, major velocitat.

El grup Quart Creixent entreté alguns polítics amb les seves havanes. Descanso. Del Pozo recorda a Pagans que estem en campanya i li diu que s'hi acosti quan acabin de cantar. I així ho fa.

Seguim. A la Caserna dels Alemanys em trobo el meu espai d'esbarjo ocupat. Magnífiques composicions i arbres embenats treuen de la seva tranquil·litat habitual aquest espai melangios i bucòlic.

Recordo el que pensava de la Catedral. I penso amb l'Aznar. Al ritme d'Anna Pagans, el *presidente* hauria arribat caminant a les costes gallegues abans que s'ensofsés el Prestige.

Ara comença el vertader esclòm. Em deixo arrossegar. Precisament en aquest moment trobo el punt més fascinant de tot el recorregut. Si algú vol definir en una imatge la paraula «concepte» que vagi a la Casa Bodegas Formiga. Unes ampolles de plàstic amb gelatina de colors formen un meravellós conjunt de flors. «És la idea».

La segona gran sorpresa és la composició de Les Àligues. La seu de la UdG fa una magnífica metàfora sobre l'excés de nitrats a l'aigua. Un hivernacle trencat per una negra flor inflable demostra que l'Exposició de Flors té molts missatges.

Baixar pels Alemanys fins a la plaça dels Apòstols em permet descobrir el que hi ha de cert en les informacions dels guies. I trobo moltes «senyores». La majoria de Barcelona. Els gironins van en grans grups, que pressuposo que són les seves famílies. Pocs solitaris.

Són més de les dotze i el sol ja es calfa massa. Noto una olor estranya. Recordo que l'any passat la pluja deixava una altra flaire. Molt més agradable. Em miro l'aixella i no hi veig res. Deu ser que tinc el cervell cremat. Ja tornaré un altre dia amb més tranquil·litat.

Agraïxo la col·laboració desinteressada del propietari d'un gos al carrer Ciutadans. Algun turista es deu haver emportat un record sense passar per cap botiga i enganxat a la sabata.